

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Stalna služba u Trogiru
Obala bana Berislavića 1
21220 Trogir

Poslovni broj: P-199/2021-66

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu- Stalna služba u Trogiru, po sutkinji ovog suda Daniri Vujević, u pravnoj stvari tužiteljice Sovjetke Biluš OIB: 75889976264 iz Trogira, B. J. Trogirana 2, zastupana po punomoćniku Siniši Štimcu, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika Ante Runtića OIB: 10491243705 iz Trogira, Obala kralja Zvonimira 13, zastupan po punomoćnici Vedrani Milić Grbin, odvjetnici u Splitu, radi isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 27. travnja 2026. godine, u nazočnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženika, dana 29. svibnja 2026., na ročištu za objavu odluke,

p r e s u d i o j e:

I. Nalaže se tuženiku Anti Runtiću OIB: 10491243705 iz Trogira, Obala Kralja Zvonimira 13 isplatiti tužiteljici Sovjetki Biluš OIB: 75889976264 iz Trogira, Blaža Jurjeva – Trogirana 2 na ime povrata pozajmice ukupni iznos od 59.670,71 EUR (eura) sa zateznim kamatama koje teku od 15. siječnja 2021. g. kao dana podnošenja tužbe do 31. prosinca 2022. g. po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Anti Runtić OIB: 10491243705 iz Trogira, Obala Kralja Zvonimira 13 isplatiti tužiteljici Sovjetki Biluš OIB: 75889976264 iz Trogira, Blaža Jurjeva – Trogirana 2, zateznu kamatu na isplaćeni iznos od 1.329,29 EUR (eura) za razdoblje od 15. siječnja 2021. g. kao dana podnošenja tužbe do 31. kolovoza 2022. g. po stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Anti Runtić OIB: 10491243705 iz Trogira, Obala Kralja Zvonimira 13 isplatiti tužiteljici Sovjetki Biluš OIB: 75889976264 iz Trogira, Blaža Jurjeva – Trogirana 2, troškove parničnog postupka u iznosu od 20.584,52 EUR

(eura), sa zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj dana 15. siječnja 2021. godine tužiteljica navodi da su ona i tuženik sklopili Ugovor o zajmu dana 14. rujna 2018. godine (dalje: Ugovor), a prema kojem Ugovoru je tužiteljica pozajmila tuženiku novčani iznos od 519.916,67 kn a koji iznos se tuženik obvezao vratiti u roku od 18 mjeseci od dana sklapanja Ugovora – sve formalizirano Izjavom stranaka od 14. rujna 2018. godine.

1.1. Dalje tužiteljica navodi da bi dana 14. rujna 2018. godine sa svog tekućeg računa otvorenog u HPB d.d. IBAN HR3823900013220947334 izvršila transakciju br. 000153268325 i to prijenosom/isplatom iznosa od 518.700,00 kn izravno na tekući račun tuženika otvoren u RBA d.d. IBAN HR8524840083236140755 s naznakom pozajmica (razlika se odnosi na tečajnu razliku) posljedično čemu bi tužiteljica u cijelosti ispunila svoju ugovornu obvezu, a što je tuženik prihvatio.

1.2. Tužiteljica dalje u tužbi navodi da bi, po bezuspješnom proteku roka za vraćanje pozajmice, tuženik tužiteljici dana 17. lipnja 2020. godine nešto i vratio posljedično čemu je preostalo dugovanje na taj dan u iznosu od 460.550,00 kn (kunska protuvrijednost iznosa od 61.000,00 EUR-a po srednjem tečaju HNB na taj dan) a koji obračun bi tuženik vlastoručno i potpisao tužiteljici.

1.3. U tužbi se dalje navodi da bi tužiteljica, po iskazanom punomoćniku, tuženiku dana 29. prosinca 2020. godine uputila preporučenim pismenom opomenu za plaćanje, a koja opomena bi se vratila s naznakom „Obaviješten nije podigao pošiljku“.

1.4. Slijedom navedenoga, obzirom da tuženik tužiteljici u ugovorenom roku nije vratio odnosnu pozajmicu u cijelosti, to tužiteljica prema tuženiku ima novčanu tražbinu u iznosu od 460.550,00 kn s osnova povrata pozajmice, a koji iznos i potražuje ovom tužbom uvećano za iznos zakonskih zateznih kamata tekućih od 15. siječnja 2021. godine kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, a obračunatih na taj iznos po kamatnoj stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu koji je podnesen dana 06. svibnja 2021. godine tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti te predlažio sudu tužbu odbaciti, odnosno tužbeni zahtjev tužiteljice odbiti te obvezati tužiteljicu na naknadu parničnih troškova tuženiku.

2.1. Tuženik dalje navodi da je točno da je tužiteljica dana 14. rujna 2018. godine, na ime usmeno dogovorene pozajmice u iznosu od 70.000,00 EUR-a, na tuženikov račun

uplatila iznos od 518.700,00 kuna, no da su netočni daljnji navodi tužbe da bi stranke dogovorile rok od 18 mjeseci za povrat navedene pozajmice pa su slijedom toga netočni daljnji navodi tužbe da bi tražbina tužiteljice dospjela.

2.2. U odgovoru na tužbu tuženik nadalje ističe da su za ispunjenje obveze odnosno za povrat pozajmice stranke dogovorile rok od 4 godine, s tim da je tuženik obećao da će tužiteljici i prije isteka tog roka vraćati onolike novčane iznose koliko mu to njegove poslovne i financijske mogućnosti budu dopuštale. Tuženik da je u više navrata odnosno i prije proteka naprijed navedenog roka od 4 godine u nekoliko navrata vraćao različite novčane iznose u ukupnom iznosu od 276.439,00 kuna, što da mogu posvjedočiti brojni svjedoci koji da su bili nazočni ne samo prilikom dogovaranja uvjeta pozajmice već i prilikom povrata naprijed navedenih novčanih iznosa, stoga da su netočni navodi da bi tuženik tužiteljici na ime povrata pozajmice vratio tek iznos od 58.150,00 kuna. Nadalje da je tužba preuranjena jer da tražbina nije dospjela, pa se predlaže tužbu odbiti.

2.3. Tuženik je podneskom od dan 17. listopada 2023. godine predao dokaz o uplati iznosa od 10.000,00 kuna na ime povrata pozajmnice prema nalogu za uplatu HPB-a (list 176 spisa), datiran na 31. kolovoza 2022. godine.

3. Tužiteljica je podneskom od dana 21. veljače 2024. godine uredila tužbeni zahtjev na način da je glavnica umanjila za isplaćeni iznos od 10.000,00 kuna (1.329,29 eura) koji je odbijen od ukupnog traženog iznosa 61.000,00 eura, tako da točkom I. tužbenog zahtjeva traži isplatu iznosa od 59.670,71 eur sa kamatom od dana podnošenja tužbe, dok točkom II. potražuje isplatu zateznih kamata na isplaćeni iznos od 1.329,29 eur za razdoblje od dana podnošenja tužbe do 31. kolovoza 2022 kao dana uplate navedenog iznosa, te točkom III. potražuje parnični trošak.

4. U tijeku postupka sud je izveo dokaze: čitanjem izjave priložene na strani 5 spisa, potvrda HPB od 03. ožujka 2020. godine, opomene pred utuženje uz povratnicu na strani 7 i 8 spisa, pismeno Hrvatske narodne banke na strani 9 spisa, ugovora o kupoprodaji nekretnina od 11. rujna 2018. godine, pismeno na strani 53 spisa, pismeno naslova "Ante je ostao još dužan 61.000", pregledan je i pročitao nalaz i mišljenje Centra za forenzična ispitivanja, istraživanja i vještačenja „Ivan Vučetić“, klasa: NK-235-01/24-02/6262, urbroj: 511-01-114-25-3, od dana 18. travnja 2025., izveden je dokaz saslušanjem svjedoka Roberta Biluša uz prisustvo sudskog tumača, svjedoka Mile Sučić, svjedoka Nediljko Sučić, svjedokinje Korine Runtić Vukadin dr. med., rješenje Općinskog državnog odvjetništva broj Kis-DO-25/2022 OD 5. rujna 2022. godine, kojim se obustavlja istraga protiv Ante Runtića (tuženka), izvadak HPB-a od 31. kolovoza 2022. godine, uplatitelja Ante Runtića na iznos od 10.000,00 HRK, svjedoka Stjepana Runtića, svjedoka Hrvoje Zanne, svjedokinje Ivanke Runtić, saslušana je tužiteljica i tuženik, dok je sud odustao od izvođenja dokaza dopunskim vještačenjem po vještaku grafologu kao suvišnim, te je sud odustao od saslušanja svjedoka Tonia Goleša kao suvišnim kao i zbog činjenice što je isti dva puta bio uredno pozvan i nije pristupio sudu, a nije na vrijeme ni obavijestio sud o nemogućnosti pristupa, u kom pravcu sud mora voditi računa i o načelu ekonomičnosti postupka, obzirom na datum podnošenja tužbe.

4.1. Tužiteljica je nakon zaključenja prethodnog postupka u spis dostavila ispravu – Izjavu od 17. studenog 2017. godine sklopljenu između Ante Runtića i Roberta Biluša,

na ime pozajmice od 10.000 eura, međutim ovaj dokaz sud nije uzeo u obzir sukladno odredbi čl. 299. st. 1., st. 2.st. i st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19- dalje ZPP), kojom je propisano da su stranke dužne već u tužbi i odgovoru na tužbu, a najkasnije na pripremnom ročištu iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve, predložiti dokaze potrebne za utvrđivanje iznesenih činjenica te se izjasniti o činjeničnim navodima i dokaznim prijedlozima protivne strane. Stranke mogu tijekom glavne rasprave iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze samo ako ih bez svoje krivnje nisu mogle iznijeti, odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog postupka. Nove činjenice i novi dokazi koje su stranke iznijele, odnosno predložile tijekom glavne rasprave protivno navedenim odredbama sud neće uzeti u obzir. Izjava je datirana iz 2017. godine tako da tužiteljica u tom pravcu nije pružila dovoljne argumente zbog čega taj dokaz nije mogla predložiti prije zaključenja prethodnog postupka, a isprava nije korištena sukladno raspravnom zapisniku od 7. ožujka 2024. godine ni za potrebe grafološkog vještačenja jer se ne radi o nespornom potpisu tuženika. Osim navedenog navedena Izjava ne odnosi se na pozajmicu tužiteljice i tuženika, već glasi na pozajmicu sina tužiteljice i datirana je na vrijeme prije pozajmice koja je predmet ovog postupka.

5. Tužbeni zahtjev tužiteljice je osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za povratom pozajmice.

7. U konkretnom slučaju je u primjeni odredba članka 499. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08., 25/11. i 78/15., 29/18 – u nastavku teksta: ZOO) koja propisuje da ugovorom o zajmu se obvezuje najmodavac predati zajmoprimcu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenjivih stvari, a zajmoprimac se obvezuje vratiti mu poslije stanovitog vremena isti iznos novca odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće.

8. Među strankama nije sporno da su iste sklopile Izjavu dana 14. rujna 2018. godine kojim je Ante Runtić pozajmio od tužiteljice novčani iznos od 519,916,67 kuna, koja pisana izjava priložena na listu 5 spisa predstavlja ispravu o sklopljenom pravnom poslu između tužiteljice i tuženika. Nije sporno ni da je tuženik djelomično vratio novčana sredstva na ime pozajmice.

8.1. Sporno je koliki je iznos tuženik vratio tužiteljici na ime pozajmice, odnosno koliki je preostali dug tuženika prema tužiteljici, a sporno je i je li tražbina tužiteljice dospjela, obzirom na navode iz odgovora na tužbu da je rok za povrat pozajmice bio 4 godine (a ne 18 mjeseci kako je navedeno u Izjavi).

9. Tužiteljica prema činjeničnim navodima u tužbi tvrdi da joj tuženik duguje iznos od 460.550,00 kuna (61.000,00 EUR) na dan 17. lipnja 2020.godine, a što da bi tuženik svojim potpisom potvrdio na rokovniku tužiteljice.

9.1. Tuženik pak ističe prema činjeničnim navodima da nije vratio samo iznos od 58.150,00 kuna kako tvrdi tužiteljica, već da je u više navrata vraćao različite iznose, pa i prije roka od 4 godine, tako da je vratio na ime pozajmice ukupni iznos od 276.439,00 kuna.

9.2. U konkretnoj situaciji postojanja pisanog dokaza o sklopljenom pravnom poslu između tužiteljice i tuženika (Izjave od 14. rujna 2018.godine) kao i činjenice da je jedan dio pozajmice vraćen tužiteljici, teret dokaza da je vraćen ukupni iznos od 276.439,00 na ime pozajmice je dakle na tuženiku koji tvrdi da je vratio upravo taj iznos.

9.3. Naime, sukladno odredbi čl. 9. ZOO-a sudionici u obveznom odnosu dužni su ispuniti svoju obvezu i odgovorni su za njeno ispunjenje.

10. Sukladno odredbi čl. 7. ZPP-a stranke su dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, dok je prema odredbi čl. 8. propisano da sud odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane, prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a na temelju rezultata dokaznog postupka.

11. Sukladno odredbi članka 219. ZPP-a svaka stranka je dužna iznijeti činjenice na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. Nadalje, ako sud na temelju izvedenih dokaza (članka 8. ZPP-a) ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja, sve sukladno odredbi čl. 221.a ZPP-a.

12. U situaciji različitih međusobno suprotstavljenih navoda stranaka, te kad ne postoji relevantni pisani trag o vraćanju dijela pozajmice u iznosu na koji se tuženik poziva, sud je prihvatio prijedloge stranaka da se izvede dokaz saslušanjem kako svjedoka tako i parničnih stranaka, radi utvrđenja relevantnih činjenica važnih za meritornu odluku.

13. Iz iskaza svjedoka Roberta Biluša koji je sin tužiteljice u bitnom proizlazi da je isti počeo raditi za tuženika Antu Runtića od 4.mjeseca 2017.g. i to u hotelu "Vila Sika", da su bili u jako dobrim odnosima, da mu je Ante bio vjenčani kum i kum djetetu 2019.godine, da mu je ranije tuženik pomogao kad je imao nesreću u Italiji (platio troškove liječenja, hotel, povratak u Hrvatsku sveukupno 2.500,00 eur), da je time stekao povjerenje u istoga, da mu je tuženik poslije rekao da je upao u poteškoće, da mu treba 100.000,00 (sto tisuća eura) za nastavak poslovanja hotela (da su ga neke osobe tužile da su vlasnici hotela), da mu svjedok nije imao odakle posuditi novca, pa da je otišao kod majke (tužiteljice) da je pita ima li novca za posuditi, na što je rekla da nema, ali da može prodati neku zemlju, da ga je tuženik povezao sa jednim Koreancom koji je tražio nekretninu za kupiti u Hrvatskoj. Koreanac da je rekao da ima 90.000,00 eura za platiti, majka da je tražila 120.000,00 eura, a da je Ante onda rekao da se da 90.000,00 eura, a da će za 30.000,00 eura pokriti trošak najma kuće i režija koji su imali on i supruga, koje će snositi tuženik. Najam kuće da je bio 350,00 eura, režije od 18.000-20.000 kuna za 6 mjeseci. Tih 90.000,00 eura je njegova majka dala Anti i da su sačinili Izjavu o tome, da je bio prisutan kada su se oni usmeno dogovorili da će isplatiti taj novac u 18 mjeseci. U razdoblju od 4-6 mjeseci tuženik da je plaćao najam i stanarinu, poslije da se morao iseliti, da je tuženik ostao dužan vlasniku stana, tamo da je bio do 6.12.2020, žena i dijete da su došli 1.04.2020.g. Tuženik da je negdje tri puta dao novac njegovoj majci, ali da nije dao koliko tvrdi 276.439,00 kuna, tuženik da mu nije redovno ni isplaćivao plaću, da nije njegov uposlenik još od 12.12.2019.godine. Vozilo Škodu da je kupio od Antine mlađe sestre, koje vozilo da je isplatila njegova majka, navodi da je tuženik ostao dužan mnogima koji su dolazili kod njega tražiti

novce, vozilo Mini couper da je bio registriran na ime tuženikovog oca, koji je kasnije prebacio na svoje ime. Iznos od 460.550,00 kuna, odnosno 61.000,00 eura da je to dug koji je tuženik rekao njegovoj majci da je ostao dužan i da je on to potpisao na malom komadu papira, da ne zna kad je to potpisano, da zna je tuženik samo platio njegovoj majci 3 puta po 1.000,00 kuna, ali da je to za njega nula, da je majka svaki dan dolazila kod tuženika pitati svoje novce.

14. Iz iskaza svjedoka Mile Sučić (koja je navela da detalje poznaje bolje njen suprug) i Nediljka Sučića njenog supruga, proizlazi da je u njihovoj kući kao najmoprimac živio sin tužiteljice, da su oni bili najmodavci, da je bio u najmu dvije godine, da je u početku tužiteljica redovno plaćala najamninu, a kasnije da je tu obvezu preuzeo Ante Runtić tuženik, jer da duguje tužiteljici novac i da je zato trebao plaćati najam njenom sinu. Stipe da je platio samo jedanput, a sve režije da su ostale neplaćene. Ante da je stalno govorio da će platiti, „dođi danas, sutra, para nikada“. Ante da je platio 3 puta, jedan preko računa, dva puta na ruke iz Njemačke je poslao jedan iznos i jedan put da je platio Stipe njegov otac, da nije vidio da bi Ante predao tužiteljici novac za najamninu, da nije siguran kada ga je tužiteljica zvala da uzme novac, je li to davala za sebe ili za Antu, da je ostalo duga nakon što je Robert izašao 12.500,00 kuna, što se odnosi na najam i režijske troškove.

15. Iz iskaza Korin Runtić Vukadin koja je sestra tuženika, u bitnom proizlazi da joj je poznato da je njen brat posudio 70.000,00 eura od tužiteljice za plaćanje troškova iz sudskog postupka za namirenje njihove rodbine, oni da su bili prijatelji, da je njen brat vratio tužiteljici 300.000,00 kuna, a koji se iznosi odnose na to da je tuženik davao novčane iznose ili kupovao što bi tražili, plaćali režije, tužiteljica da je osim tuženika zvala i nju, da bi se radilo o iznosima od 5.000,00 kuna ili više, da nije bila osobno prisutna kad se dogovaralo oko pozajmice, ali da ju je brat upoznao sa svim detaljima pozajmice, da je sa bratom više puta sjela za stol i upisivala iznose računa koje da je njen brat upisivao u tekicu, da je tako bilježila i tužiteljica ali da nikad nije potvrdila koliki iznos bi primila, ali da to nisu smatrali potrebnim, jer da su funkcionirali kao prijatelji, da je problem nastao 2020. kada njen brat nije mogao više zarađivati kao prije, da je bila osobno nazočna kod vraćanja novca, ali da ne zna kada i gdje, da nije smatrala da to treba bilježiti, da je tužiteljica bila njen pacijent, da nije htjela narušavati njihov odnos, da tužiteljica od 2020. više nije njen pacijent, da je njen brat poduzimao radnje da podmiri dug tužiteljici, pa da je oglasio na prodaju Hotel „Sika“ da bi podmirio dug, da se plaćao kuhinjski namještaj, frižider, struja, voda, trošak ovrhe gdje je sin tužiteljice bio ovršen radi neplaćanja mobilnom operateru, najamnina za kuću, te da su se plaćali iznosi u gotovini koji da je tražila tužiteljica, tuženik da je kupio vozilo Robertu Bilušu na traženje tužiteljice, da je bio registriran na njenog oca, ali da se naknadno izvršila registracija na sina tužiteljice, da je njen brat na ime dugovanja platio 10.000,00 kuna, te da ima još platiti nakon sezone, vozilo da je vrijedilo 5 ili više tisuća eura.

16. Iz iskaza svjedoka Stjepana Runtića (oca tuženika), u bitnom proizlazi da su on i supruga izgubili jedan sudski spor, zbog kojeg da su bili u obvezi isplatiti iznos od 210.000,0 eura, a tuženik da je bio garant tog poslovnog odnosa, da je sin od tužiteljice rekao da će im posuditi 70.000,00 eura kako bi mogli isplatiti nasljednike kojima duguju, da je tom dogovoru bi prisutan on, njegova supruga, sin i tužiteljica, a da su dogovorili rok od 4 godine da se vrati pozamica, odnosno što ostane za platiti nakon pokrivanja svih troškova i brige za njenog sina, što bi uključivalo stanovanje, pokrivanje njegovih dugova, obveza, automobil, motor i sve što je trebalo, da je sin tužiteljice bio

u najmu kod gđina Sučića, a oni da su plaćali obveze, najam da je trajao blizu dvije godine (17 mjeseci), najam da je bio 500 eura plus troškovi struje vode i ostalo (mjesečno) i taj iznos da je plaćao njegov sin (tuženik), gđin Sučić da je prijetio njegovoj obitelji tvrdeći da je ostalo duga, ali da je tužiteljica rekla da se to ništa ne plaća jer da je nezadovoljna s tim smještajem, da je podnio kaznenu prijavu protiv gđina Sučića. Što se tiče načina vraćanja novca tužiteljici da je to bilo vraćanje na ruke, da bi se novac položio u kuvertu, ti iznosi da su bili u prosjeku 1.500,00 do 7-8.0000,00 tisuća kuna, obično da bi njegova supruga vraćala taj novac tužiteljici u stan ili bi se novac ostavio na recepciji hotela, a kuvertu da bi pokupio sin tužiteljice ili tužiteljica, da je izjava na strani 5 spisa nastala otprilike godinu i pol nakon što je novac bio pozajmljen, da mu nije poznato tko bi sastavio pismeno na kojem piše „Ante je još ostao dužan 61.000“, da je ostalo još duga za platiti 286.000,00 kuna, da je tužiteljica zatražila od tuženika da joj pronađe kupca za nekretninu, da osim plaćanja u novcu i životnih troškova sina tužiteljice, da je sinu tužiteljice kupljen motor, automobil „Mini moris“, Škoda, ali ne zna točno njihove cijene, da je kupljena cijela kužina koja se ugradila u kuću gđina Sučića, da su se kupovali i mobiteli, te da njegova obitelj radi na povratu pozajmice na način da kada se finalizira kupoprodaja hotela da će vratiti preostali iznos.

17. Iz iskaza svjedoka Hrvoje Zanne, koji je zaposlenik tuženika 15 godina, proizlazi da je mu je poznato da je tužiteljica posudila novac tuženiku u iznosu od 70.000,00 eura, da se taj iznos vraćao stalno, da bi se spremao u kuverte, da on te kuverte nije otvarao da ne zna točno o kojim iznosima se radi, da je iznos najmnine gđina Sučića plaćao tuženik gdje je živio sin tužiteljice, da je to bilo više od godine dana, da mu iznos najma nije poznat, da mu je to poznato od tuženika, da mu je poznato da se pozajmica nije vratila u cijelosti, da je otprilike bilo 5 kuverti koje da je vidio da su se ostavljale tužiteljici, da su se osim kuverti kupovale i određene stvari koje su se nosile u stan u Okrug, da se kupio frižider, mašina za suđe i televizija, da je on pomagao nositi te stvari, da je tuženik isplatio iznos za automobil Škodu Fabiu, ali da ne zna o kojem iznosu se radi.

18. Iz iskaza tužiteljice u bitnom proizlazi da je njen sin bio prijatelj sa tuženikom, da se potužio njenom sinu da imaju određene probleme, da otac mora vratiti nekakav iznos jer da će izgubiti hotelski posao, pa da je tuženik obećao posao njenom sinu, da ga je bilo žao, da je tuženik rekao da će naći kupca za jednu njihovu parcelu, da je to bio jedan Koreanac, da mu je rekla da može prodati parcelu za 110.000,00 eura ali da je on imao 90.000,00 eura i da se ta zemlja prodala za 90.000,00 eura, da je ujedno dobila predujam od 10.000,00 eura, tako da je dobila 80.000,00 eura, a 10.000,00 eura je odmah uzeo Ante da će početi plaćati Robertu stanarinu. Kako je bio dogovor između nje i tuženika da će za ovaj iznos od 30.000,00 eura (razlika od 90.000,00 eur i 110.000,00 eura i već datih 10.000,00 eura koje je tuženik uzeo) tuženik plaćati njenom sinu sve troškove stanovanja, režijske troškove, ona da je bila sretna s tim dogovorom jer da će njen sin zadržati i svoj posao. Stanarina da je iznosila 3.400,00 kuna mjesečno, režijski troškovi da su bili posebno, to da je bilo u okrugu Gornjem kod gđina Sučića, da je u tom stanu sve već bilo sređeno, da se ništa naknadno nije kupovalo, da je živio u Okrugu dvije godine, a da je nakon toga ona mu kupila stan u Kaštel Štafiliću, gdje se preselio. U Okrugu da je bio 2018 i 2019. godine. Transakcija da je izvršena 14. rujna 2018. godine, da su podaci o roku isplate već bili uneseni u Izjavu. Što se tiče povrata pozajmice tuženik da je dana 31.kolovoza 2022. godine izvršio isplatu iznosa od 10.000,00 kuna, preko HPB-a, nadalje da zna da je Ante dao

njenom sinu na ime pozajmice iznos od 2.000,00 kuna i to da je bilo 2019.g., dok je bila u Americi, zatim da je Ante platio u ožujku 2019.g. 3.400,00 kuna za stanarinu i isti iznos za travanj, svibanj, lipanj i srpanj, u kolovozu da je njoj Ante dao za popravak cijevi 2.500,00 kuna, nadalje, u svibnju 2020., tuženik da je dao Robertu u kuverti 1.000,00 kuna, jer da joj je Robert to i pokazao, da je platio jednu večeru kad je njen sin imao gošću, da njoj Ante nije nikad dao novac da ju čeka u kuverti u hotelu, već da je tamo dolazila tražeći da joj vrati iznos od otprilike 1.000,00 eura. Da je prije odlaska u Njemačku došao kod nje kući te 17.06.2020. stavio na stol iznos od 1.000,00 kuna, te da ga je tada pitala koliko joj je još ostao dužan, a on da je odgovorio 61.000,00 eura na što da je napisala to u svoju bilježnicu, koju da je on potpisao, iako da to nije bio cijeli iznos koji je trebalo vratiti, ali da je ona pristala na taj iznos, da nakon toga tuženika više nije vidjela, njegovi roditelji da su promijenili brojeve mobitela, jedini kontakt da je imala sa sestrom tuženika, koja je bila njena liječnica. Nadalje da je Robert njen sin pozajmio tuženiku i iznos od 10.000,00 eur i da je o tome sačinjena izjava 17.studenog 2017.godine. Nadalje, da je ona platila Škodu koju je kupio njen sin od zeta tuženika (da je koštala 3.500,00 ili 5.500,00 kuna). Tužiteljica je navela da ona ne traži ove iznose o kojima je iskazivala, a koje je prethodno objašnjavala, već upravo ovaj iznos koji je upisala u svoju bilježnicu i odnosi se na 61.000,00 eura. Tuženiku da je dala 70.000,00 eura, dobila je 80.000,00 eura od kupca, jer se 10.000,00 eura odnosilo na kaparu.

19. Iz iskaza tuženik u bitnom proizlazi da je isti primio od tužiteljice iznos od 70.000,00 eura i da se potpisao na ovu Izjavu, a to da je bilo 25.svibnja 2020.g. na trgu na pjaci, a ne u stanu, i da nije bio prisutan njegov otac. Tuženik u iskazu navodi kronologiju događaja, oko problema koji su zadesili njegovu obitelj, i da se sin tužiteljice ponudio pomoći, da nije posredovao u prodaji zemlje, da nije dolazio na zemlju koju je tužiteljica prodala, da im je samo osigurao odvjetnika i javnog bilježnika, nadalje da samo zna da je njemu tužiteljica pozajmila iznos od 70.000,00 eura, ne zna ništa o ovim 10.000,00 eura ili 20.000,00 eura koje je spominjala tužiteljica, da je dobio poziv od ODO-a da je podignuta kaznena prijava protiv njega i gđina Saenguk Kima i firme, pretpostavlja da je to zbog ovih 10.000,00 eura koje se nije nikad isplatilo, a za koje se tvrdi da je on uzeo, a prijava da je išla zbog toga kao i zbog pozajmice, da je i on vodio svoju evidenciju o iznosima, da prema toj evidenciji ima minimalno 20 mjeseci plaćanja najma stana za Roberta u iznosu od 3.400,00 kuna, a kad nije imao kune, da je plaćao u eurima po 500,00 eura, da bi novci išli Sučiću, ili bi on došao sam po novce, ili bi novci išli njemu, da je obaviještavo sina tužiteljice kada bi plaćao stanarinu, i kada bi plaćao na ime pozajmice. Plaćanje da se vršilo u gotovom novcu, ili osobno na ruke, ili preko treće osobe (Hrvoja Zanne, oca, sestre, majke koja bi nosila novce tužiteljici, ili bi tužiteljica došla u hotel po kuvertu. Probleme sa Sučićom da ima samo zato što je primio poruke da se njemu ništa ne plaća, prvo zbog popravka, drugi zbog depozita, o kojem da on ne zna ništa. Nadalje navodi da je platio dio motora u iznosu od 3.500,00 kuna na ime pozajmice, a sin tužiteljice da je platio više od pola. Nadalje na ime pozajmice da je platio iznos od 5.000,00 eur svom zetu za Škodu, da je platio frižider rent a car, struju, ENC za autoput, sve režije za stan, da je kuća u Okrugu imala kuhinju ali da je kupio drvene elemente, frižider, veš mašinu, bojler, možda i mašina za suđe, da nije potpisao pismeno o stanju duga na iznos od 61.000,00 eura, da se ne sjeća pozajmice od 10.000,00 eura iz 2017.godine od Roberta Biluša, da kada su se on i tužiteljica usmeno dogovorili 2018. godine, da su se dogovorili da tužiteljica njima pozajmi iznos od 70.000,00 eura da to bude na rok od 4 godine, a da se taj iznos vrati kako se bude mogao vraćati, te da oni podmiruju troškove života sina tužiteljice kao i

neke druge troškove koje bi imala tužiteljica ako joj bude potrebno, sve na ime pozajmice.

20. Iz iskaza svjedokinje Ivanke Runtić, majke tuženika, proizlazi da se je pozajmica dogodila 2018. godine, da su se oni kao obitelj obvezali vraćati istu u tranšama, da su se obvezali pomagati tužiteljici i njenom sinu u određenim radnjama, da je njen sin preuzeo obvezu plaćanja stanarine, koji je koristio sin tužiteljice dvije godine, da ga je njen sin dodatno opremio, da se novac vraćao tužiteljici u gotovini, da bi se novac vraćao u kuverte, koje i pokupio ili sin tužiteljice ili ona sama, ili se ostavljalo ne recepciji hotela, da je ona i sama nosila novac tužiteljici, da je najčešće nosila iznos od 3.500, kuna, odnosno 500,00 eura, a da su se vraćali iznosi od otprilike 1.500,0 kuna pa do 1.000,00 eura, da je njen sin vodio evidenciju vraćanja novca, da se njen sin nije potpisao na rokovniku koji joj je sud predočio, da se ona osobno nikad nije potpisala prilikom donošenja novca tužiteljici na nekoj bilješci, da osim novca se kupio jedan motor, vozilo marke Škoda, vozilo marke Mini Moris, da je vozila platio njen sin, kasnije da su se prenijela na ime sina tužiteljice, da su oni plaćali ujedno i dugove sina tužiteljice, da su dolazili kamatari, ali da ih osobno nije vidjela, da njen sin nije imao dug prema sinu tužiteljice, pozajmica da je glasila na iznos od 70.000,00 eura, da je tuženik još ostao dužan 280.000,00 kn do 300.000,00 kuna. Nadalje, da se gđinu Sučiću brojao novac uvijek po 3.500,00 kuna ili 500,00 eura, u tri navrata da je bila tamo kad se brojao novac, tužiteljica da je primila kovertu od mene, da je to bila samo najamnina, troškovi struje da su se plaćali 1.232,87 kuna, da je tužiteljica zabranila da se gđinu Sučiću plaćaju novci dok se ne izvrše popravci u kući. Nadalje, da pozajmica se nije odmah potpisala već da se potpisala u svibnju 2020.godine, to da je bilo dvije godine nakon pozajmice, da je tada opao posao. Njen sin da nije bio posrednik u prodaji nekretnine, već je samo upoznao koreanca s Robertom. Tuženik da je plaćao režijske troškove, uključujući mobitel za sina tužiteljice i njegovu suprugu, komunalnu naknadu, ali da ne zna ukupan iznos, da su se plaćale ovrhe sina tužiteljice, te da je proslava krštenja Robertovog djeteta financirana iz hotela, sve na ime pozajmice.

21. Sud je na prijedlog tužiteljice izveo dokaz vještačenjem spornog potpisa tuženika u rokovniku tužiteljice, gdje je ispisan tekst "Ante je još ostao dužan 61.000 ", po Centru za Forenzična ispitivanja, istraživanja, i vještačenja "Ivan Vučetić", sukladno kojem nalazu i mišljenju klasa: NK-235-01/24-02/6262, od 18. travnja 2025. godine po samostalnom vještaku za rukopise i dokumente Natalia Milanja Hribar, dipl. inž., proizlazi da tuženik Ante Runtić vjerojatno nije ispisao sporni potpis na predmetnoj potvrdi unutar sivog rokovnika.

22. Tužiteljica je predlagala i dopunu grafološkog vještačenja, pozivajući se na postojanje dodatnih isprava za vještačenje, međutim takav dokaz sud nije prihvatio jer je isti suvišan, prvenstveno zbog činjenice što je teret dokaz u ovom postupku prenesen na tuženika obzirom da tuženik tvrdi da je vratio na ime pozajmice više nego što to tužiteljica navodi, odnosno da je vratio ukupno 276.439,00 kuna, što bi isti trebao i dokazati u ovom postupku, pa upiranje na dokazivanje činjenice da je tuženik baš dužan iznos koji tužiteljica potražuje tužbom od 61.000,00 eura i na koji iznos da se tuženik potpisao u rokovniku tužiteljice nije od presudnog značaja za ovaj postupak, jer tužiteljica svakako potražuje tužbenih zahtjevom manji iznos od onog iznosa za koji su se stranke sporazumjele i koji je naznačen u Izjavi od dana 14. rujna 2018.godine i koji je uplaćen tuženiku u visini od 518.700,00 kuna, dok je tuženik taj koji nužno mora dokazati da je vratio tužiteljici upravo ovaj iznos za koji tvrdi da je vratio.

23. Imajući u vidu da je u skladu s odredbama čl. 219. st.1. i čl. 7.st.1. ZPP-a na tuženiku teret dokazivanja činjenice da je zajam u navedenom iznosu vratio tužiteljici, analizirajući sve provedene dokaze zasebno i u svojoj ukupnosti, te cijeneći njihovu autentičnost, sud iskaze tuženika i svjedoka koji su članovi njegove obitelji ili njihovi zaposlenici ne prihvaća kao uvjerljive dokaze da je predmetni zajam vraćen tužiteljici u navedenom iznosu, ocjenjujući njihove iskaze pristrane u cilju poboljšanja parnične pozicije tuženika. Osim toga životno je i nelogično da tuženik koji obzirom na svoje obrazovanje i poslovno iskustvo nije tražio i inzistirao prilikom izvršenih novčanih uplata koje su se kako je rekao nosile u koverti tužiteljici (ili ostavljale kovertu na recepciji hotela), da mu se izdaju i određene potvrde da je on taj novac i predao, kao i da se nisu čuvali računi o troškovima plaćanja stanarine (najamnine) u Okrug Gornjem u kojem je u najmu bio sin tužiteljice i računi za sve ostale navodne kupoprodaje izvršene za troškove života sina tužiteljice (oprema stana, osobna vozila, motori, plaćane dugova i slično). Iako je i tužiteljica trebala inzistirati na boljem vođenju evidencije povrata pozajmice, posebno je o tome trebao voditi računa tuženik kao poslovna strana koja nužno mora ispuniti obvezni odnos i vratiti pozajmljeni iznos.

24. Sud smatra stoga neuvjerljivim iskaze tuženika i svjedoka predloženih od njegove strane smatrajući ih neuvjerljivim u onom dijelu gdje navode da su opisanim plaćanjima bilo novčanim iznosima bilo podmirivanjem troškova života sina tužiteljice, ukupno vratili dug tužiteljici u iznosu od 286.439,00 kuna, jer nisu precizirani niti iznosi koji bi se u gotovini vraćali u kovertama tužiteljici, niti je poznato koliko je takvih koverti bilo i točno kada su predane, a nisu jasno precizirani ni troškovi koje bi obitelj tuženika plaćala sinu tužiteljice na ime troškova života, odnosno iz iskaza nije jasno definirano koje novčane iznose, u koliko navrata i kada je tuženik vraćao tužiteljici, tako da nije moguće sa sigurnošću utvrditi odlučnu činjenicu da je predmetni zajam vraćen djelomično u navedenom iznosu i s jasnim razgraničenjem dijela koji je plaćen u novcu, i dijela koji je plaćen u vidu podmirenja troškova života sina tužiteljice, budući da su svi njihovi iskazi u tom dijelu uopćeni i neprecizni.

25. Navodi tužiteljice i tuženika suprostavljeni su u dijelu načina na koji bi se trebao izvršiti povrat pozajmice pa tako tužiteljica navodi da je pozajmila tuženiku iznos od 70,000,00 eur, a ostatak ovu razliku do pune cijene koju je htjela postići iz kupoprodajnog ugovora (110,000,00 eura) da se tuženik obvezao taj dio od 30,000,00 eura vratiti u vidu podmirenja troškova života sina tužiteljice, a ostali dio da je tuženik trebao vratiti u novčanom iznos, dok tuženik u tom dijelu tvrdi da on samo zna da iznos od 70,000,00 eura da je pozajmljen i da su se taj iznos dogovorili vraćati u roku od 4 godine dijelom kroz novčane iznose dijelom plaćajući troškove života sina tužiteljice, a i same tužiteljice ovisno o njenim potrebama.

26. Sud je u tom dijelu kao uvjerljive i logičnije prihvatio navode tužiteljice, jer je ista detaljno i iscrpno objasnila u svom iskazu način na koji je došlo do pozajmice, način na koji je izvršena kupoprodaja nekretnine (u kupoprodajnom ugovoru je navedeno da je cijena 90,000,00 eura) od čega da je ista dobila 80,000,00 eura, a da razlike od 110,000,00 eura, odnosno za iznos od 30,000,00 eura da je bilo dogovoreno da će Ante plaćati sve troškove stanovanja i režijske troškove, a također je sud istoj poklonio vjeru u dijelu kad je navela da osobna vozila koje je koristio njen sin (marke Škoda) da nije platio tuženik već ona, da je stan u Okrug već bio opremljen i da se ništa naknadno nije kupovalo. Tužiteljica cijeli slijed događaja u vezi kupoprodaje nekretnine

kojom je stekla novčani iznos za posudbu iskazala je u kontekstu svih događaja koji su prethodili pozajmici, a jasno je iskazala da ove druge iznose ona i ne traži, već isključivo iznos koji je sama umanjila i za koji joj je tuženik sam rekao da duguje, iako je u stvari dug bio veći. Sud dakle nije poklonio vjeru tuženiku da bi se iznos iz pozajmice od 70,000,00 eura dijelom podmirio na način da je tuženik podmirivao troškove života sina tužiteljice (jer taj dogovor u vidu plaćanja tih troškova nije obuhvaćao novčani iznos iz predmetne pozajmice, već razliku do stvarne kupoprodajne cijene koju tužiteljica nije postigla). Dakle iznos iz pozajmice se nije ni trebao vraćati plaćanjem troškova života sina tužiteljice, već isključivo u novčanom obliku, u kojem dijelu je sud poklonio vjeru osim tužiteljice i sinu tužiteljice kao svjedoku, uvažavajući da se tužiteljica odlučila na prodaju svoje nekretnine upravo u cilju pomaganja tuženiku zbog loše poslovne situacije. Tuženik nije pružio adekvatne dokaze na okolnost koliko i kada su novčani iznosi isplaćeni, posebice što iznosi koje se navode tek paušalno i neprecizno, sumarno nisu ni približno blizu iznosa za koji tuženik tvrdi da je isplatio tužiteljici (276.439,00 kuna).

27. Stoga primjenom odredbe čl. 8. ZPP-a, u situacijama kad ne postoji relevantni pisani trag o vraćanju dijela pozajmice u iznosu na koji se tuženik poziva, a ocjenjujući iskaze tuženika i svjedoka koje je isti predložio u tom dijelu pristrane, nepouzdanе, paušalne i neprecizne, sud je stava da tuženik ničim nije dokazao da je isplatio tužiteljici iznos koji tvrdi da je platio (276.439,00 kuna, a što bi prema fiksnom tečaju konverzije 1 eur=7,53450 HRK bio iznos od 36.689,76 eura), što je bio u obvezi dokazati, zbog čega je istog valjalo obvezati na ispunjenje obveze iz tužbenog zahtjeva, a ujedno tužiteljica ima pravo tražiti i zakonske zatezne kamate tekuće na iznos od dana podnošenja tužbe jer zatezne kamate predstavljaju sankciju za zakašnjenje s ispunjenjem obveze.

28. Što se tiče prigovora tuženika da tražbina nije dospjela u trenutku podnošenja tužbe, jer da su se stranke sporazumjele na rok plaćanja od 4 godine, valja kazati da sud u tom dijelu poklanja vjeru pisanom tragu u Izjavi od 14. rujna 2018. godine gdje je naveden rok od 18 (osamnaest) mjeseci kao rok u kojem tuženik mora vratiti pozajmljeni iznosa, a koji rok je u trenutku podnošenja tužbe istekao, ali cijeneći i iskaz tužiteljice da se usmeno dogovorila sa tuženikom da će on njoj pomalo vraćati dug (list 123 spisa) valja kazati da u toj situaciji treba cijeliti i ispravu od 29. prosinca 2020. godine naslova "Opomena pred utuženje" (str. 7. spisa), kojim je ista pozvala tuženika da u primjerenom roku od 15 dana od primitka pismena uplati navedeni iznos, pa cijeneći i tu ispravu jasno je da je tražbina dospjela, jer osim što je istekao ugovoreni rok od 18 mjeseci, istekao je i primjereni rok iz opomene, te je istekao i primjereni rok prema odredbi čl. 504. ZOO-a, kojom je propisano da ako ugovaratelji nisu odredili rok za vraćanje zajma, niti se on može odrediti iz okolnosti zajma, zajmoprimac je dužan vratiti zajam nakon isteka primjerenog roka koji ne može biti kraći od dva mjeseca računajući od zajmodavčeva zahtjeva.

29. Rukovodeći se sadržajem provedenog dokaznog postupka, analizirajući sve provedene dokaze i dajući jasne i uvjerljive argumente u prilog zauzetog stajališta o nevjerodostojnosti tvrdnje tuženika da je isti vratio tužiteljici citirani iznos (276.439,00 kuna), sud je udovoljio zahtjevu tužiteljice obvezujući tuženika na povrat dijela pozajmljenog iznosa od 59.670,71 eur sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana podnošenja tužbe 15. siječnja 2021., sukladno zahtjevu tužiteljice, koji iznos je tužiteljica umanjila obzirom da je u spisu priložen dokaz o nesporno isplaćenom dijelu

na iznos od 10.000,00 kuna na dan 31.08.2022, što bi prema tečaju u vrijeme isplate bio iznos od 1.329,29 eura.

30. Nadalje, tužiteljica na uplaćeni iznos od 1.329,29 eura potražuje zateznu kamatu za razdoblje od podnošenja tužbe 15. siječnja 2021. do 31. kolovoza 2022, kao dana uplate dijela glavnice, na što ima zakonsko pravo, pa je valjalo u tom dijelu također usvojiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao u točki II. izreke presude. Valja kazati da zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja. Dok glavna obveza (glavni dug) ne bude ispunjen, tj. dok glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom. To proizlazi iz čl.160.st.2. ZOO-a. Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju se u apsolutnom iznosu i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na tzv. procesne kamate (članak 31.st. 2 ZOO-a).

31. Sud je na temelju svih provedenih dokaza i rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, osnovom odredbi čl. 7. st. 1., čl. 8. i čl. 219. st.1 Zakona o parničnom postupku („Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25-nastavno ZPP-a, koji se Zakon ima primijeniti u ovom postupku), ocjenom svakog dokaza zasebno i svih izvedenih dokaza zajedno u njihovoj međusobnoj vezi, odlučio kao u točki I., II. i III. izreke presude.

32. Za odluku o troškovima postupka sud odlučuje prema odredbama čl. 154. i čl. 155. ZPP-a, koje odredbe su i primijenjene prilikom odlučivanja o parničnim troškovima, te sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" 138/23, 107/25 dalje OT), Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018 i 51/2023), Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" 53/19, 92/21, 51/23) i priloženom popisu parničnog troška, imajući u vidu vrijednost predmeta spora.

33. Tužiteljici koja je bila zastupana po kvalificiranom punomoćniku koji je odvjetnik priznata je odredbom čl. 154. i 155. ZPP-a, u skladu s VPS-om sljedeći trošak, a sukladno Tarifi br. 7. o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika: za sastav tužbe (Tbr.7) po 500 bodova, zastupanje na ročištima od dana 27.10.2021 po 250 bodova, na ročištu od dana 17.12.2021. po 500 bodova, ročište od 1.03.2022.g., po 500 bodova, ročište od 29.04.2022. po 500 bodova, ročište od 8.09.2022. po 500 bodova, ročište od 11.07.2023. po 500 bodova, zastupanje na ročištu 18.10.2023., po 500 bodova, 16.01. 2024. po 500 bodova, ročište od 7.03.2024. po 500 bodova, ročište od 8.05.2024. po 500 bodova, ročište od 2.03.2026., po 500 bodova, ročište od 27.04. 2026. po 500 bodova (Tbr.9. t.1), za sastav obrazloženog podneska od 27.11.2021. po 500 bodova, obrazloženog podneska od 21.02.2024. po 500 bodova, obrazloženog podneska od 23.02.2026. po 500 bodova, daje ukupno bodova 7 750 bodova vezano za visinu vrijednosti boda od 2,00 EUR daje ukupno iznos od 15.500,00 EUR, na koji iznos treba pridodati PDV od 25 % (3.875,00 EUR) što daje ukupno iznos od 19.375,00 EUR uz troškove vještačenja od 222,96 EUR, daje iznos od 19.597,96 EUR, a kada se doda iznos za popisane i plaćenu pristojbu tužbe u iznosu od 328,85 EUR i popisane pristojbe presude od 657,71 EUR dobije se ukupan iznos od 20.584,52 EUR, koliko je dosuđeno tužiteljici u točki III. izreke presude, dok je za više traženo tužiteljici

valjalo odbiti trošak kao neosnovan.

34. Valjalo je odbiti zahtjev za naknadu troška za sastav podneska od 13.10.2021., jer sud istog ne nalazi u spisu, za zastupanje na raspravi od 10.05.2023., jer je ročište odgođeno ranije, a punomoćnici nisu ni pristupili na ročište, kao i za pristup ročištu za objavu presude je na istu punomoćnik tužiteljice nije pristupio. Nadalje, valjalo je odbiti zahtjev tužiteljice za naknadu troškova koji se odnose na materijalni trošak putovanja punomoćnika tužiteljice na relaciji Split- Trogir- Split i trošak izbivanja punomoćnika iz ureda (pisarnice).

35. Tužiteljici u konkretnom slučaju ne pripadaju troškovi prema Tbr. 39., Tbr. 49 i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" 138/23, 107/25 dalje OT) u vidu izbivanja iz pisarnice za vrijeme putovanja odvjetnika i troškovi prijevoza radi pristupa na ročište (naknada za uporabu vlastitog automobila).

36. Naime, stranci pripada pravo na naknadu troškova vezanih za zastupanje po odvjetniku koji bi imao odvjetnik u mjestu sjedišta suda, zbog čega u trošak ne ulaze troškovi izbivanja iz pisarnice radi odlaska na sud, odnosno troškovi zastupanja po odvjetniku čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodi predmetni parnični postupak. Kako u mjestu sjedišta (Općinski sud u Splitu- Stalna služba u Trogiru) ima više odvjetnika, tužiteljica je mogla, opunomoćiti odvjetnika sa sjedištem ureda u Trogiru, čime bi spriječila nastanak navedenih troškova, pa stoga ti troškovi padaju na njezin teret, jer se u smislu odredbe članka 155.st.1. ZPP-a, takvi troškovi ne mogu smatrati potrebnim za vođenje parnice. Trošak zastupanja po odvjetniku čije je sjedište izvan područja suda pred kojim se vodi parnični postupak može iznositi samo koliko bi iznosio trošak odvjetnika u sjedištu suda (stalne službe) gdje postoji više odvjetnika.

37. Na iznos troška teku zatezne kamate od presuđenja do isplate temeljem čl. 151. st.3. ZPP-a, prema stopi zatezne kamate sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, ZOO).

U Trogiru, 29. svibnja 2026.

Sutkinja

Danira Vujević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove odluke dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana dostave. Žalba se podnosi ovom sudu elektroničkom komunikacijom ili u pisanom obliku u 3 primjerka (čl.106.a st.5.ZPP), a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

- pun. tužiteljice Siniši Štimcu, odvjetniku u Splitu
- pun. tuženika, Vedrani Milić Grbin, odvjetnici u Splitu
- u spis

Broj zapisa: **9-30888-c5987**

Kontrolni broj: **0eb75-2199a-4ebf7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.